

SOM PARES D'UNA FILLA DISLÈCTICA

Com a pares d'un nen i una nena dislèctixs, la nostra relació amb psicòlegs i psicopedagogs ha estat variada.

Al principi vas perdut, sense coneixements del que està passant als teus fills i et trobes desorientat.

Penso que és important i necessari que les primeres vegades que tens les entrevistes i que et donen les primeres explicacions del diagnòstic, els professionals siguin tan clars i concisos com puguin i et diguin el que necessites saber per poder tirar endavant.

El diagnòstic de la meva filla li van fer als 6 anys. A P5 la seva tutora ens va comunicar que fóra convenient que li fessin unes proves. I així ho vam fer. Tot va ser sorprenent. De fet, en aquells moments poca cosa entens del que li passa a la teva filla i de com se'n sortirà. Tot són preguntes: què passarà, com l'afectarà, com tirar endavant el dia a dia. Però en aquells moments el psicòleg va ser clar i concís: reeducació, temps i molta, molta paciència.

Tota la reeducació, amb una psicòloga, ha estat una ajuda important. La relació ha estat de complicitat a tres bandes: escola, família i terapeuta. I penso que això ens ha ajudat a tots. No sempre ha resultat fàcil tenir aquesta complicitat. Ens hem trobat -pocques vegades- amb el professional que manté les distàncies i et dóna a entendre que poca cosa podràs fer... de fet hem hagut de prendre alguna decisió unilateral fent servir el sentit comú i fins i tot la intuïció de mare.

Penso que el que més t'ajuda és la comprensió; que et trobis un bon professional que tingui el valor afegit de persona que sap escoltar i que no es mostri indiferent perquè, quan anem a buscar ajuda, és perquè ens fa falta i necessitem "solucions".

Abans del diagnòstic de la meva filla, era evident que alguna cosa no funcionava. Tots anàvem perduts, tant els pares com els professors. Hi havia una situació d'incomprensió davant d'un problema que ens superava. A mesura que vas comprenent que la

dislèxia requereix una atenció personalitzada, et dones compte que no tots els professors estan disposats a pagar el peatge de feina que suposa tenir un infant dislèctic: que un professor de llengua catalana no pugui valorar les faltes d'ortografia implica un nou plantejament de la seva assignatura i deixar de valorar la forma per valorar el contingut.

Neuròlegs, psicòlegs i pediatres tots tenen la seva porció de realitat i tots són bons professionals. Però la realitat a l'escola és molt dura i aquí és on trobem la diferència entre els bons... i els millors. Els millors són els que intenten dur a la pràctica els coneixements teòrics de la dislèxia. Aprovar o suspendre una assignatura té un valor relatiu. El que realment importa és que li agradi el que està fent. Que mantingui una actitud de curiositat per conèixer, per aprendre, per escoltar i per participar de la vida cultural de la seva classe. Tots els nens volen aprovar i treure bones notes. Quan et posen l'etiqueta de "no s'esforça prou" és el màxim exponent del desconeixement de la dislèxia. I el gran perill d'aquesta incomprensió és crear nens passius. Nens que rebutgin l'entorn educatiu i tota capacitat per aprendre quan això els implica un esforç: "em costa: doncs no pot ser bo per a mi". Aquest principi crea nens sense autoestima que sols aspiren a sobreviure. Hi ha hagut dubtes i moments complicats, però el temps col·loca cada cosa al seu lloc. Cal valorar el sacrifici, més que el resultat final. També hem de valorar que el professorat es troba en una situació complicada on el sistema educatiu no ajuda a valorar aquesta dificultat i, per l'altra banda, hi ha una necessitat de valorar uns coneixements mínims que no es poden modificar.

Per acabar, només vull donar ànims a tots els professionals que volen posar llum i coneixement perquè la dislèxia no sigui un fre per al desenvolupament de les persones. Sabem moltes coses, hem après de gent sàvia. Fem que tothom sàpiga que la dislèxia és una característica i no un problema.

Helena Sabater Sánchez

